

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **F. W.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2021, č. j. JMK 43456/2021, sp. zn. S-JMK 93484/2020/OD/Sz,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností, ze dne 25. 5. 2020, č. j. ODSČ-15328/19-35 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „prvostupňové správní rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným tím, že dne 13. 10. 2019 v 8:51 h. v Brně, na ul. Úvoz, poblíž budovy č. 7, jako řidič motorového vozidla tov. zn. ŠKODA, RZ: X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/h o 22 km/h, když byla vozidlu naměřena rychlost 75 km/h, resp. při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ± 3 km/h skutečná rychlost 72 km/h. Uvedeným jednáním žalobce porušil povinnost mu uloženou v § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), čímž se z nedbalosti dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 2500 Kč podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1000 Kč.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce v žalobě nejprve namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu absence řádné výzvy k doplnění odvolání ve smyslu § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce totiž podal pouze blanketní odvolání a v takovém případě bylo povinností správního orgánu vyzvat jej k odstranění vady podání, spočívající právě v absenci odvolacích důvodů. Žalovaný tak nemohl rozhodovat o podaném odvolání, neboť mu nebyly známy odvolací důvody. Přitom žalovaný svůj postup odůvodnil tím, že žalobce byl zastoupen P. K., přičemž výzva k odstranění vady podání nemá sloužit k obstrukčním praktikám majícím za cíl zánik odpovědnosti za přestupek. Argumentaci žalovaného označil žalobce za irrelevantní. Vydání zákonné výzvy by zkonsumovalo maximálně 15 dnů (počítáno nejvýše 10 dnů na doručení písemnosti a 5 dnů k odstranění vady podání) a rozhodně by nedošlo k takovému prodloužení řízení, které by představovalo zánik odpovědnosti za přestupek. Podobnou vadou se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích, pročez na pasáže některých z nich žalobce odkázal (např. rozsudek ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 As 68/2019-33, dne 25. 8. 2020, č. j. 1 As 268/2020-29). Argumenty žalovaného rovněž vyvrací rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2. 2. 2016, č. j. 51 A 14/2014-27. Podle žalobce nemůže obstát ani argumentace žalovaného o „profesionalitě“ zástupce, a to s odkazem na § 106 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když například kasační stížnost může podat jen „profesionální zástupce“, který má rovněž právo na to, aby byl vyzván k odstranění vad podání. Žalovaný svým postupem zbytečně přenesl rozhodování o některých otázkách na soud. Současně zasáhl do žalobcova legitimního očekávání, že bude vyzván k doplnění odvolání, a že žalovaný nerozhodne dříve, než bude žalobce vyzván k odstranění vady podání.

4. Dále žalobce namítal, že nebylo naplněno jeho právo podle § 36 odst. 3 správního řádu na seznámení se s podklady rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Výzva na seznámení se s podklady rozhodnutí byla doručena fikcí do datové schránky zástupce žalobce dne 1. 3. 2020 a k seznámení se s podklady byla stanovena sedmidenní lhůta. Zástupce žalobce se fakticky seznámil s písemností teprve dne 9. 3. 2020 (otevřel datovou schránku) a v tento den rovněž zaslal správnímu orgánu žádost o prodloužení lhůty k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Žádost zdůvodnil zdravotním stavem, že byl stížen zánětem rohovky a spojivky, pročež nemohl používat své oči, a tedy ani otevřít datovou schránku. Rovněž sdělil, že dne 9. 3. 2020 se s podklady pro rozhodnutí nemůže seznámit, neboť mu byla nařízena karanténa podle zvláštního právního předpisu. Zdravotní problémy i karanténu žalobce doložil příslušnými zprávami. Správní orgán však na dopisy zástupce žalobce nijak nereagoval a následně dne 25. 5. 2020 vydal rozhodnutí ve věci. Žalobci však svědčilo subjektivní právo na prodloužení lhůty pro seznámení se s podklady ze tří důvodů. Prvním důvodem bylo, že podstatnou část lhůty nemohl využít ze zdravotních důvodů, kdy z důvodu nemoci očí nemohl hledět do počítače, a tedy ani otevřít datovou schránku a seznámit se s výzvou. Druhým důvodem bylo, že v den, kdy se s výzvou seznámil, se již s podklady pro rozhodnutí seznámit nemohl, neboť v ten den měl lékařem již nařízenou povinnou karanténu dle tehdy platného mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví. S výzvou se tedy zástupce žalobce seznámil až v poslední den lhůty, tedy dne 9. 3. 2020 (pozn. soudu: lhůta uplynula dnem 8. 3. 2020) a za standardních okolností by se mohl ještě téhož dne dostavit ke správnímu orgánu a seznámit se s podklady pro rozhodnutí. V tom však zástupci žalobce zabránila uložená karanténa. Třetím důvodem pak bylo to, že správní orgán vydal rozhodnutí až dne 25. 5. 2020, tedy dva a půl měsíce ode dne, kdy žalobce požádal o prodloužení lhůty k seznámení se s podklady. Správnímu orgánu tedy nic nebránilo v tom, aby žalobci umožnil seznámit se s podklady v delší lhůtě. Za nekorektní označil žalobce postup správního orgánu spočívající v tom, že otálel s vydáním prvostupňového správního rozhodnutí, které bylo vydáno až po dvou a půl měsících od uplynutí lhůty k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, přitom však nebyl vyrozuměn žalobce o tom, že svá práva může uplatňovat v delší lhůtě. Pokud správní orgán vyčkával s vydáním rozhodnutí až do doby ukončení protiepidemických opatření, pak šlo o postup v zásadě rozumný, nicméně správnímu orgánu nic nebránilo, aby tuto skutečnost sdělil žalobci. Pokud tedy za této situace neumožnil správní orgán žalobci seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve lhůtě náhradní, když žalobce doložil překážky na své straně, jedná se o závažnou procesní vadu.
5. Podle žalobce došlo dále k podstatné procesní vadě proto, že žalovaný neinformoval žalobce o tom, která oprávněná úřední osoba bude rozhodovat o odvolání, ač o takovou informaci žalobce požádal. Žalobce tak nemohl ve správním řízení uplatnit námitku podjatosti. Pokud by žalobce věděl, že o odvolání bude rozhodovat Mgr. J. S., LL.M., námitku podjatosti by vznesl, a to z důvodu její podjatosti vůči zástupci žalobce s ohledem na její vyjadřování se k jeho činnosti. Ostatně primární snahou této úřední osoby bylo neinformovat žalobce o tom, že ve věci bude právě ona rozhodovat tak, aby její podjatost nemohla být namítána.
6. Žalobce dále namítal, že nebylo prokázáno splnění podmínek měření ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu, tedy že by obecní policie měřila rychlost na místě určeném Policií ČR. Správní orgán odkazoval na „Seznam míst určených Policií ČR pro měření

rychlosti prováděné Městskou policií Brno“, avšak z ničeho nevyplývá, že by daný seznam míst byl skutečně vyhotoven Policií ČR. Seznam není ani datován, pročez nelze zjistit jeho aktuálnost, nebo zda platil v době spáchání přestupku. Seznam byl nesprávně hodnocen jako listinný důkaz, přičemž neprokazuje, že by dané místo bylo určeno k měření rychlosti.

7. Žalobce také namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a to pro sdělení, že *„Na důkazovém snímku je vyznačeno pole působení měřicího záření. Vozidlo je zachyceno v poli působení měřicího záření; v obvyklé poloze.“* Správní orgán ovšem přezkoumatelně nezdůvodnil, jak je na důkazovém snímku vyznačeno pole působení měřicího zařízení. Na snímku je několik čar, přičemž správní orgán nepopisuje, které z nich vyznačují pole působení měřicího zařízení. Přitom jde patrně o podstatnou skutečnost, když ji správní orgán zmiňuje v rozhodnutí. Pokud je na snímku z rychloměru více označků, přičemž správní orgán tvrdí, že tyto označují pole působení rychloměru, aniž by odůvodnil, které z nich označují právě pole působení rychloměru, je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce shledává nepřezkoumatelnost i v tom, že správní orgán tvrdí, že vozidlo se nachází „ve standardní poloze“, aniž by popsal, jaká poloha měřeného vozidla je „standardní“. Přitom pro každý typ rychloměru a směr měření je typická poloha jiná. Nepřezkoumatelnost tedy žalobce spatřuje v tom, že správní orgán neupřesnil, jaká poloha měřeného vozidla je standardní a z jakých důkazů to v případě žalobce zjistil. Důkaz byl hodnocen nepřezkoumatelným způsobem.
8. Současně žalobce spolu s právním zástupcem vyslovili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách NSS, a dále aby zde nebyla zveřejňována neanonymizovaná rozhodnutí krajského soudu a Nejvyššího správního soudu v této věci.
9. Žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí, včetně prvostupňového správního rozhodnutí, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě především uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a řádně odůvodněné a žalobní námítky označil za nedůvodné. Žalobce žádnou ze žalobních námitek neuplatnil dříve ve správním řízení, i když tak učinit mohl. Zmocněnec žalobce P. K. je opakovaně ve správních řízeních poučován o náležitostech podání a těchto náležitostí si je plně vědom. O tom také svědčí jeho sdělení v podaném odvolání, že *„podání doplním ve lhůtě 5 dnů“*. Pasivní přístup žalobce a jeho zmocněnce v průběhu správního řízení je výrazem obstrukční strategie setrvalé praktikované ve správních řízeních. K tomu žalovaný připomněl, že soudní přezkum nemá nahrazovat činnost správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43) a dále, že nelze aprobovat společensky nebezpečnou činnost notoricky známých zástupců žalobce, kteří vystupují v obdobných případech obdobně a volí ve správních řízeních procesní strategii s cílem zahltit správní orgány a vyčkávat na jejich případná procesní pochybení.

11. K namítané absenci výzvy žalovaného k doplnění odvolání žalovaný uvedl, že se k tomuto postupu již vyjádřil v napadeném rozhodnutí na str. 2-4, na něž v tomto rozsahu také odkázal. Žalobce nevyzýval k doplnění odvolání, neboť jeho zmocněnec byl na zneužívání práva ve formě opakovaných procesních vad podání již upozorněn v řadě věcí vedených správním orgánem. Postup tedy v dané věci považuje za správný. Navíc žalovaný přezkoumal prvostupňové správní rozhodnutí ve prospěch žalobce v celém rozsahu. Pokud žalobce uvedl, že podal blanketní odvolání a dále očekával, že k odstranění vad podání bude vyzván, pak to potvrdilo i to, že záměrně podal vadné podání, což osvědčuje účelový a obstrukční postup zmocněnce žalobce. Pomoc, kterou mají správní orgány poskytnout těm, kdo učiní vadné podání, nemůže sloužit chronickým obstruentům, kteří se tak nemohou účinně dovolávat toho, že o náležitostech podání neměli vůbec povědomí. V souvislosti s těmito závěry žalovaný podpůrně odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozhodnutí ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, dále ze dne 11. 2. 2021, č. j. 9 As 265/2020-43, a dále ze dne 23. 4. 2019, č. j. 4 As 29/2019-33.
12. Žalobci byla v průběhu správního řízení poskytnuta možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Od zahájení správního řízení (20. 11. 2019), kdy byl žalobce poučen o možnosti uplatňovat procesní práva podle § 36 správního řádu, do vydání rozhodnutí (25. 5. 2020), se žalobce, resp. jeho zmocněnec, neseznámil se spisem a ani se nevyjádřil k podkladům rozhodnutí, a to i přesto, že v podáních vyslovil zájem o takové úkony. Zmocněnec žalobce si je dobře vědom toho, jaká práva žalobci ve správním řízení náleží, a že je může realizovat v průběhu celého správního řízení až do vydání rozhodnutí, resp. i posléze v řízení odvolacím. Za této situace žalobce nemůže oprávněně tvrdit, že neměl možnost se s podklady rozhodnutí seznámit, a že tím bylo porušeno jeho procesní právo. Tvrzeným překážkám v seznámení se s podklady rozhodnutí žalovaný neuvěřil a v podrobnostech v tomto ohledu odkázal na svoji argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí na str. 2-4. Nutno také zdůraznit, že se zmocněnec žalobce o podklady rozhodnutí nezajímal nejen do podání odvolání, ale i po jeho podání a ani v průběhu správního řízení vedeného před žalovaným.
13. Tvrzení žalobce o údajném vyjadřování se oprávněné úřední osoby k činnosti zmocněnce nebylo podle žalovaného blíže konkretizováno a není ani relevantním důvodem vzbuzujícím pochybnost o nepodjatosti oprávněné úřední osoby. Oprávněná úřední osoba se v napadeném rozhodnutí vyjádřila k jednání zmocněnce pouze v rámci úřední činnosti a jen ve vztahu k věcem plynoucím ze správních spisů. Samo upozornění na obstrukční jednání zmocněnce nemůže být důvodem k podjatosti oprávněné úřední osoby a ani nezakládá poměr k věci. Ostatně na obstrukční praktiky zmocněnce je upozorňováno i soudy (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/2016-32, a ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40). Upozornění na obstrukční jednání zmocněnce nemůže vylučovat z rozhodování všechny osoby, které na takové jednání poukazují. Žádosti zmocněnce o sdělení jména oprávněné úřední osoby následované podáním námitek podjatosti bez bližší konkretizace a vztahu ke konkrétní osobě je jednou ze známých praktik zmocněnce žalobce. Přitom v posuzované věci nebylo žalobci jakkoliv znemožněno zjistit, kdo bude v jeho věci rozhodovat. V odvolacím řízení mohl kdykoliv požádat o nahlédnutí do spisu a neznámé skutečnosti zjistit. Zejména zmocněnec se mohl v rámci účinné obrany žalobce blíže zajímat o informace o úřední osobě.

14. Pokud jde o údajné nesplnění podmínek podle § 79a zákona o silničním provozu, tak ani v tomto žalovaný nemohl žalobci přisvědčit, neboť součástí správního spisu je výše ze seznamu míst určených Policií ČR pro účely měření Městské policie Brno, včetně bližšího označení dokumentu, kterým byl takový seznam míst určen. Dokument obsahuje hlavničku Policie ČR, číslo jednací, je datován a podepsán, tedy obsahuje veškeré potřebné náležitosti tak, aby nevyvstaly pochybnosti o tom, kdo uvedený dokument vyhotovil. Obsahuje také údaj o účinnosti určení míst měření a též dokládá platnost v době spáchání přestupku. Měření rychlosti bylo provedeno v souladu s uvedeným ustanovením.
15. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu nevysvětlení pojmů „standardní poloha“ vozidla na vozovce a „pole působení měřicího zařízení“ na snímku vozidla poprvé až v žalobě. Těžko lze uvěřit, vzhledem k činnosti zmocněnce, že zmocněnec není znalcem běžných standardů života, v daném případě pozice vozidla pohybujícího se po vozovce, a též snímků vozidel pořizovaných rychloměry. Podle žalovaného však byly uvedené námitky vzneseny pouze v obecné rovině, přičemž konkrétní nesrovnalosti ke zjištěnému skutkovému stavu žalobce netvrdil. K měření rychlosti žalobce došlo v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení, přičemž jeho obsluha byla řádně proškolená. Pokud pak z takto získaných důkazů správní orgány při zjišťování skutkového stavu vycházely, postupovaly správně, protože žalobce získané důkazy ve správním řízení nijak nezpochybňoval. Na podporu své argumentace žalovaný odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 19. 5. 2021, č. j. 5 As 342/2018-46. I přesto, že by žalobce shora uvedeným pojmům skutečně neporozuměl, bylo třeba vzít v potaz, že neuvedl nic konkrétního, co by zpochybnilo správnost měření. Zůstal-li žalobce ve správním řízení pasivní, nemůže nyní namítat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí z toho důvodu, že se správní orgán s některou jeho budoucích námitek nevypořádal (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62). Pokud žalobce určitou skutečnost nezpochybňoval v řízení před správním orgánem, nebyl žalovaný povinen se jí preventivně zabývat ani v řízení odvolacím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2017, č. j. 6 As 73/2016-40).
16. Postup, který slouží ke zpomalení správního řízení, kdy je účelově využívána právní úprava s cílem dosažení zániku odpovědnosti za přestupek, nemůže požívat právní ochrany. Nelze rezignovat na smysl a účel právní úpravy tak, aby přestupková jednání zůstávala nepotrestána. Nelze tolerovat zjištěné jednání zmocněnce nutící správní orgány k opakovaným úkonům (výzva k doplňování vadných podání apod.). Výpočty žalobce uvedené k zániku odpovědnosti v žalobě jsou dle žalovaného spíše úsměvné, protože jednání zmocněnce již v souhrnu ke „zkonzumování“ času vedlo.
17. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového

správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

19. Krajský soud nejprve ověřil skutková zjištění a závěry ze správního spisu, přičemž zde nezjistil žádný rozpor. Tyto plně odpovídají závěrům správních orgánů uvedeným v čl. I. tohoto rozsudku, na který soud pro stručnost odkazuje.
20. Žalobce v žalobě uplatnil několik námitek, které soud vyložil v čl. II. toho rozsudku. Soud proto již nebude jednotlivé námitky podrobně opakovat, zaměří se přímo na jejich vypořádání.
21. Jelikož žalobce v uplatněných žalobních bodech mj. namítal nezákonný postup správních orgánů, jenž mohl mít vliv na zákonnost vydaných správních rozhodnutí, soud ověřil ze správních spisů celý průběh správního řízení v této věci.
22. Řízení ve věci přestupku bylo zahájeno dne 20. 11. 2019 doručením příkazu do datové schránky žalobce. V souladu s § 150 odst. 1 ve spojení s § 46 odst. 1 správního řádu byl dne 28. 11. 2019 doručen prvostupňovému správnímu orgánu odpor, a to z datové schránky X. s elektronickým podpisem zmocněnce žalobce (zmocnění k zastupování nebylo doloženo). Na výzvu správního orgánu, obsahující rovněž poučení o náležitostech podání, byla dne 27. 12. 2019 dodána správnímu orgánu plná moc k zastupování žalobce zmocněncem, ovšem bez podpisu zmocnitele. Správní orgán dne 13. 1. 2020 znovu vyzval zmocněnce (žalobce) k doložení řádné plné moci, poskytl mu rovněž poučení o náležitostech podání a současně mu sdělil, že jeho jednání považuje za zřejmé zneužívání práva (opakované jednání bez zastoupení, předkládání plné moci bez podpisu atp. ve všech správních řízeních). Na základě poslední uvedené výzvy a sdělení správního orgánu zmocněnec žalobce P. K. obratem reagoval a dne 13. 1. 2020 zaslal správnímu orgánu *Žádost o vyjasnění*, v níž se sice zmínil, že mu byla doručena výzva k doplnění vlastnoručního podpisu na plné moci, avšak tuto plnou moc s podpisem zmocnitele opět nedoložil. Naopak zcela nesmyslně uvedl, že si ve svém elektronickém spise ověřil, že takovou plnou moc již dne 27. 12. 2019 doplnil. Správní orgán proto dne 7. 2. 2020 opakovaně vyzval žalobce k doložení řádné plné moci a poskytl mu poučení o náležitostech podání a plné moci, včetně následků neodstranění takových vad. Řádná plná moc byla správnímu orgánu doručena teprve dne 13. 2. 2020. Jelikož žalobce podal prostřednictvím zmocněnce včasný odpor, správní orgán pokračoval v řízení ve smyslu § 150 odst. 3 správního řádu. Oznámení o pokračování v řízení o přestupku, nenařízení ústního jednání a o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve lhůtě 7 kalendářních dnů bylo doručeno zmocněnci fikcí dne 1. 3. 2020 (oznámení ze dne 20. 2. 2020). V tomto oznámení správní orgán opětovně poučil žalobce o jeho procesních právech a povinnostech (např. o právu navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, dále o právu vyjádřit své stanovisko, nahlížet do spisu, činit si výpisy ze spisu, požádat o pořízení kopií spisu nebo jeho části, požádat o konání ústního jednání, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci atp.), dále mu sdělil, že ve věci nebude nařizovat ústní jednání, a poskytl mu lhůtu 7 kalendářních dnů k uplatnění procesních práv (včetně rozporovaného seznámení se s podklady pro rozhodnutí a vyjádření se k podkladům rozhodnutí) s tím, že stanovená lhůta počne běžet dnem následujícím po dni doručení toho oznámení a po jejím uplynutí bude vydáno

rozhodnutí ve věci. Uvedené oznámení správního orgánu bylo odesláno zmocněnci dne 20. 2. 2020 datovou zprávou, jenž byla zmocněnci žalobce doručena fikcí teprve dne 1. 3. 2020. Žalobce ani jeho zmocněnec ve stanovené 7denní lhůtě (do 8. 3. 2020) na oznámení nijak nereagovali a k věci se nevyjádřili. Lhůta marně uplynula. Teprve dne 9. 3. 2020 doručil zmocněnec správnímu orgánu *Žádost o prodloužení lhůty*, kterou žádal o prodloužení lhůty pro vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Žádost zdůvodnil zdravotními problémy, konkrétně zánětem spojivky a rohovky, pro který nemohl používat počítač, k čemuž rovněž připojil lékařskou zprávu o ošetření ze dne 29. 2. 2020 z FN Brno, Oční klinika. Zmocněnec dále uvedl, že se nemůže s podklady pro rozhodnutí seznámit ani v termínu ode dne 9. 3. 2020, protože mu byla lékařem nařízena povinná karanténa (podání zaslal zmocněnec ze své datové schránky). Dne 11. 3. 2020 bylo správnímu orgánu doručeno datovou schránkou (odesílatel X., nepodepsáno) podání zmocněnce označené jako *Omluva z ústního jednání*, a to z důvodu lékařem nařízené karantény trvající do dne 24. 3. 2020. K uvedenému připojil kopie e-mailové korespondence mezi ním a údajným registrujícím praktickým lékařem z 9. 3. 2020 a 10. 3. 2020. Předchozí nepodepsané podání zmocněnec doplnil teprve dne 16. 3. 2020 (po uplynutí 5 dnů), tzv. potvrzujícím podáním s důvody o nemožnosti dřívějšího použití vlastní datové schránky (z důvodu karantény údajně musel zamířit přímo domů, přitom datovou schránku má pouze ve své kanceláři, kde má i přístupové údaje k ní), když teprve v tento den mu přivezl kolega počítač domů (doručeno správnímu orgánu dne 16. 3. 2020 datovou schránkou zmocněnce). Ačkoliv žalobce prostřednictvím zmocněnce vyjádřil svůj zájem na realizaci procesních práv, především seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, zůstal nečinný a ani v dodatečně poskytnuté lhůtě až do vydání prvostupňového správního rozhodnutí se s obsahem správního spisu neseznámil a k podkladům pro rozhodnutí nevyjádřil (neučinil tak ani v rámci odvolacího řízení). Dne 25. 5. 2020 prvostupňový správní orgán vydal rozhodnutí ve věci. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím zmocněnce blanketní odvolání, které mělo veškeré náležitosti, mimo uvedení alespoň jednoho konkrétního žalobního bodu. Zmocněnec si toho byl vědom, proto v odvolání uvedl, že „Z důvodu aktuální situace doplním podání ve lhůtě 5 dnů“ (odvolání bylo doručeno prvostupňovému správnímu orgánu dne 16. 6. 2020 z datové schránky zmocněnce, tedy poslední den lhůty k podání odvolání). I přes vyslovený úmysl, zmocněnec odvolání dále nijak nedoplnil. Vzhledem ke shora uvedené genezi řízení správní orgán nevyzýval žalobce k doplnění odvolání a předložil správní spis odvolacímu orgánu k rozhodnutí o odvolání. Dne 19. 3. 2021 vydal žalovaný rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a potvrdil prvostupňové správní rozhodnutí.

23. S ohledem na výše provedená zjištění ze správního spisu k postupu správních orgánů v řízení, a také k postupu žalobce a jeho zmocněnce v daném řízení, nelze přisvědčit žalobci v tom, že nebylo naplněno jeho právo ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu na seznámení se s podklady pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Taková možnost byla žalobci jednoznačně poskytnuta, a to již od samotného zahájení správního řízení (dne 20. 11. 2019), kdy byl žalobce poučen o možnosti uplatňovat svá procesní práva ve smyslu § 36 správního řádu až do vydání prvostupňového správního rozhodnutí (tj. do dne 25. 5. 2020). Podle poučení o procesních právech byla žalobci ještě poskytnuta speciálně lhůta sedmi kalendářních dnů k využití procesních práv (především seznámení se s podklady pro rozhodnutí a vyjádření se k podkladům), která počala běžet dnem následujícím po doručení takového oznámení žalobci (zmocněnci) s tím, že po jejím marném uplynutí bude vydáno

rozhodnutí ve věci. Tak byl žalobce poučen správním orgánem v oznámení ze dne 20. 2. 2020, které bylo jeho zmocněnci doručeno fikcí dne 1. 3. 2020. Konec poskytnuté lhůty tedy připadl na 8. 3. 2020, přičemž žalobce v této lhůtě žádná procesní práva nevyužil. Teprve dne 9. 3. 2020 požádal zmocněnec o prodloužení lhůty pro vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí a nastavení nové lhůty pro seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Údajným překážkám (oční potíže a nařízená karanténa), kterými zmocněnec odůvodňoval svoji opožděnou žádost o prodloužení lhůty, nebylo možné uvěřit. Nemožnost zapnout počítač, zkontrolovat došlou poštu nebo zatěžovat obě oči v žádném případě nevyplývá z předložené lékařské zprávy ze dne 29. 2. 2020 (FN Brno, Klinika oční). Ostatně lékařská zpráva nijak nezdůvodnila, proč se zmocněnec nepřihlásil do své datové schránky již před vznikem svého zdravotního problému, a to v době od dodání zprávy do datové schránky zmocněnce (ode dne 20. 2. 2020), a ani proč podal žádost o prodloužení lhůty k seznámení se s podklady až dne 9. 3. 2020, tedy den po marném uplynutí stanovené lhůty. Pokud žalobce žádal o prodloužení lhůty k seznámení se s podklady rozhodnutí mj. s ohledem na své umístění v povinné karanténě, která měla údajně trvat do 24. 3. 2020, pak není jasné, proč se po skončení karantény o věc již nijak nezajímal. Pokud byl schopen požádat správní orgán o prodloužení výše uvedené lhůty, mohl stejně tak požádat správní orgán o zaslání kopie správního spisu nebo jeho části tak, jak to činí v jiných řízeních. Ostatně žádost o poskytnutí kopií spisu mohl podat po celou dobu správního řízení. Obzvláště v době trvající koronavirové pandemie, kdy se všichni účastníci správního řízení nebo úředníci správních orgánů snažili omezit osobní kontakty na minimum a využíváno bylo spíše telefonické nebo e-mailové spojení či doručování přes datovou schránku. Pokud měl přesto žalobce nebo jeho zmocněnec zájem na osobním seznámení se se spisem, resp. podklady pro rozhodnutí, mohl tak učinit po celou dobu správního řízení až do vydání rozhodnutí dne 25. 5. 2020. Neučinil tak ale ani následně v průběhu odvolacího řízení. Ve shodě s žalovaným má soud za to, že žalobci byl ve správním řízení poskytnut dostatečný prostor pro uplatnění všech jeho práv ve smyslu § 36 správního řádu, a to včetně možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim (§ 36 odst. 3 správního řádu). Žalobce, resp. jeho zmocněnec se po celou dobu správního řízení o podklady pro rozhodnutí nezajímal (i přes obecně vyslovený zájem v podání ze dne 9. 3. 2020), přitom si byl především zmocněnec dobře vědom toho, jaká práva žalobci ve správním řízení náleží, a že je může realizovat v průběhu celého správního řízení až do vydání rozhodnutí nebo také posléze v řízení odvolacím. Za této situace nemůže žalobce oprávněně tvrdit, že neměl možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit nebo že bylo porušeno toto jeho procesní právo.

24. Za těchto okolností soud neshledal vadu řízení mající vliv na výkon práv žalobce, jenž by měla vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Žalobce byl o svých právech řádně poučen a měl dostatečnou možnost je během celého správního řízení realizovat. V této souvislosti je třeba také zmínit osobu zmocněnce žalobce, jenž vystupuje jako „profesionální“ zmocněnec v mnoha správních řízeních a opakovaně využívá podobné strategie a postupů, které komplikují průběh správního řízení a zneužívají právo. Volba zmocněnce plně záleží na vůli obviněného (žalobce), k jehož tíži případné kroky zmocněnce jdou a mohou být za určitých okolností i okolností přítěžující v rámci posuzování osoby přestupce (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30).

25. Postup zmocněnce žalobce ve správním řízení, který je zachycen ve správním spise, odpovídá procesní strategii zneužívající právo a zahrnující mimo jiné používání zjevných nepravd a protichůdných tvrzení. Jedná se například o tvrzení zmocněnce o nemožnosti použít datovou schránku až do dne 15. 3. 2020, údajně z důvodu povinné karantény, neboť „*musel zamířit přímo domů*“, kde neměl přístupové údaje. Takové tvrzení však naráží na rozpor s jiným podáním zmocněnce, které učinil dne 9. 3. 2020 (14:45 hod), a to právě prostřednictvím své datové schránky. Přitom téhož dne již v 14:20 hod žádal e-mailem praktického lékaře o vydání rozhodnutí o nařízení karantény. Měl-li být důvodem karantény zmocněnce jeho návrat z ciziny dne 8. 3. 2020 v čase kolem 22:00 hod (dokládáno jeho vlastní e-mailovou komunikací s praktickým lékařem v Praze), pročez zmocněnec musel zamířit přímo domů, kde neměl údajně přístupové údaje ke své datové schránce, pak tedy nemohl ani následující den 9. 3. 2020 posílat ze své datové schránky podání správnímu orgánu (*Žádost o prodloužení lhůty*). Navíc omluva zmocněnce z údajně nařízeného ústního jednání z důvodu nařízení karantény byla zcela irrelevantní, neboť v posuzované věci žádné ústní jednání nařízeno nebylo. Jednalo se o jedno z dalších podání zmocněnce, které bylo zcela neopodstatněné s úmyslem zahltit správní orgán, popř. jej pomýlit.
26. O zvolené procesní strategii zmocněnce, zahrnující také taktiku zdržování řízení a zahlcování úřadů písemnostmi, svědčí nadbytečná podání zmocněnce ve správním řízení, zasílaná jak z jeho datové schránky, tak i bezdůvodně z datové schránky jiného subjektu. S odkazem na judikaturu správních soudů lze i v posuzované věci posoudit postup zmocněnce jako zatěžující správní orgány s cílem prodloužit správní řízení a vyčkat na případnou chybu správního orgánu. Zmocněnec žalobce v této roli vystupuje opakovaně v různých správních řízeních a je mu jako „profesionálnímu zástupci“ dobře známo, že zastoupení se prokazuje řádnou a písemnou plnou mocí, o čemž byl i v nyní přezkoumávaném správním řízení poučen. Přesto řádná plná moc byla ve správním řízení doložena až několik měsíců po podání odporu (zmocněncem), a to po několikanásobné výzvě a sdělení správního orgánu, že se jedná o zneužití práva ze strany zmocněnce. Zmocněnec začal v řízení vystupovat za žalobce od podání odporu, avšak bez doložení řádné plné moci (buď ji nedoručil, nebo ji zaslal bez podpisu zmocnitele s následným tvrzením, že už ji předložil). Svými aktivitami a zvolenou strategií je zmocněnec dobře znám nejen správním orgánům, ale také soudům. Ostatně i žalobce zjevně schvaluje předmětnou strategii zmocněnce, což je patrné z několika jeho podobných správních žalob vedených u zdejšího soudu.
27. Shora provedený výklad se vztahuje i na vypořádání dalšího žalobního bodu, v němž žalobce správním orgánům vytýkal, že žalobce nevyzvaly k doplnění blanketního odvolání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu. Žalovaný tak nemohl rozhodovat o podaném odvolání, neboť mu nebyly známy odvolací důvody, pročez rozhodování o některých otázkách bylo nepřímě přeneseno na soud. Uvedeným námitkám nemohl krajský soud přisvědčit.
28. Relevantní právní úprava v § 37 odst. 3 správního řádu uvádí, že „*Nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu*“. Podle § 82 odst. 2 správního řádu musí mít odvolání náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 (kdo podání

činí, včetně identifikačních údajů, které věci se týká, co se navrhuje, označení správního orgánu, jemuž je určeno, a podpis osoby, která je činí) a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.

29. S ohledem na shora provedený výklad o průběhu správního řízení v předmětné věci, a také hodnocení jednotlivých úkonů a podání zmocněnce žalobce ve správním řízení, dospěl soud ve shodě s žalovaným k závěru, i přes uvážení zákonné dikce § 37 odst. 3 ve spojení s § 82 odst. 2 správního řádu, že nevyzváním žalobce k doplnění odvolání v tomto konkrétním případě nedošlo k takovému porušení právních předpisů, jež by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Žalobce a následně jeho zmocněnec byli po celou dobu správního řízení správním orgánem poučováni o procesních právech účastníka řízení (v několika výzvách) a k jejich uplatnění byl poskytnut široký časový prostor (blíže viz výklad shora k předchozímu žalobnímu bodu). Navíc zmocněnec žalobce, co by „profesionální“ zástupce v podobných správních řízeních, je velmi dobře informován o náležitostech podání včetně odvolání. Proto také formuloval podané odvolání tak, že *„Z důvodu aktuální situace doplním podání ve lhůtě 5 dnů“*. K podanému odvolání je také třeba uvést, že mělo veškeré zákonem požadované náležitosti, mimo uvedení alespoň jedné námítky, v níž by byl spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí. V této souvislosti je pak nutno zdůraznit, že žalovaný přezkoumal prvostupňové správní rozhodnutí a řízení o něm dle zákona v celém rozsahu, na což také upozorňoval ve svém rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě. Bez povšimnutí nelze ponechat ani to, že po celou dobu správního řízení se žalobce (zmocněnec) k věci samé jakkoliv nevyjádřil, a teprve až v žalobě formuloval své námitky proti postupu správních orgánů. Formulace těchto námitek převážně odpovídala zvolené procesní strategii zneužívající právo ve správním řízení (zasílání nadbytečných podání zmocněnce nejen z jeho datové schránky, ale i z datového schránky jiného subjektu, zatěžování správního orgánu, prodlužování řízení, vyčkávání na případnou chybu správního orgánu, opakované předkládání plné moci bez podpisu zmocnitele, žádosti o odročení ústního jednání, které nebylo nařízeno, používání zjevných nepravd, tvrzení údajných překážek pro provedení konkrétních procesních kroků atd.). Pokud žalobce podal blanketní odvolání a nyní namítá, že očekával, že k odstranění vad tohoto podání bude vyzván, potvrzuje to nejen fakt, že záměrně podal vadné podání, ale koresponduje to i se závěry o účelovém a obstrukčním postupu zmocněnce žalobce. Zmocněnec byl na zneužívání práva ve formě opakovaných procesních vad podání již upozorněn. Pomoc, kterou jsou správní orgány povinny ve smyslu shora citované právní úpravy poskytnout těm, kdo učiní vadné podání, nemůže sloužit chronickým obstruentům, kteří se nemohou účinně dovolávat toho, že o náležitostech podání neměli vůbec povědomí. Lze tedy pochopit a přisvědčit postupu správních orgánů v tom, že za těchto okolností k doplnění podaného odvolání zmocněnce žalobce nevyzývaly. Zmocněnec žalobce ve správním řízení nejrůznějšími postupy a praktikami odvádí pozornost správního orgánu od věci samé, aby pak v žalobním řízení mohl poukazovat na pochybení správních orgánů, jichž se dopustily ve správním řízení právě v důsledku těchto nečestných praktik zmocněnce.

30. Výše uvedené skutečnosti a rovněž aktuální judikatura správních soudů byly důvodem, proč správní orgán nevyzýval žalobce k doplnění podaného odvolání. Zneužívali totiž někdo práva, nemůže být donekonečna vyzýván a poučován o náležitostech podání, které jsou zmocněnci s ohledem na jeho popsanou aktivitu, a ostatně i samotné znění podaného blanketního odvolání („podání doplním ve lhůtě 5 dnů“), známy. Správní orgány jsou povinny ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu pomoci podatelům odstranit vady podání, tato zákonná povinnost však nemůže sloužit k obstrukčním praktikám majícím za cíl jen komplikovat či zdržovat průběh správního řízení za účelem dosažení zániku odpovědnosti za přestupek.
31. K osobě zmocněnce, subjektům na něj navázaným a projektům jím řízených se opakovaně vyslovil i Nejvyšší správní soud. Ten mimo jiné v rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, uvedl, že *„uplatňování procesních práv účastníků ve správním řízení nemá vést k samoučelné přehlídce zbytečných úkonů správních orgánů. Jinak by se správní řízení stalo vyprázdněným rituálem zcela neúčelných procesních postupů správního orgánu bez jakéhokoliv smysluplného obsahu. Přesně k těmto koncům by ovšem vedla povinnost správních orgánů poskytovat poučení či slovy § 37 odst. 3 správního řádu „pomáhat“ podateli odstranit nedostatky podání či ho vyzvat k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu, byť podatel byl již v mnoho jiných řízeních opakovaně poučován či mu bylo „pomáháno“ s tou samou otázkou. Poučení tu neplní naprosto žádnou funkci. „Pomáháno“ je někomu, kdo ve skutečnosti žádnou „pomoc“ nepotřebuje. Naopak veškeré své kroky činí jen proto, aby dosáhl právě oné „pomoci“; jinak a přesněji řečeno, aby správní orgán co nejvíce zatížil zbytečnými úkony. Jde tedy o šikanózní jednání, které je druhem zneužití práva“.* V tomto rozsudku NSS je dále uvedeno, že *„(...) je soudu z jeho vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii nejružnější procesní obstrukce. Jednou z těchto obstrukcí je právě opakované podávání nepodepsaných podání (...) Hlavním cílem této strategie je zjevně zatížit správní orgán spoustou nadbytečných úkonů a následně „čekat“ na chybu správního orgánu. Osoby spojené s touto „pojišťovnou“ evidentně žádnou pomoc ani poučování ze strany správního orgánu vůbec nepotřebovaly.“* K posledně uvedenému krajský soud upřesňuje, že zde se rozšířený senát NSS vyjadřoval ke kauze, v níž měl stěžovatel ujednán smluvní vztah s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, jejímž předsedou byl právě shora zmíněný zmocněnec.
32. K praktikám zmocněnce se dále vyjadřoval NSS v rozsudku ze dne 11. 2. 2021, č. j. 9 As 265/2020-43, v němž mimo jiné konstatoval: *„Nejvyšší správní soud se dále shoduje s Městským soudem i v tom, že žalovaný nebyl povinen ve smyslu citovaného rozsudku rozšířeného senátu č. j. 4 As 113/2018-39 vyzývat podatele k odstranění vad jeho podání, neboť P. K., který odpor podal, je osobou opakovaně využívající obstrukční taktiky v souvislosti se správními řízeními o přestupcích podle zákona o provozu na pozemních komunikacích a musel si být vědom povinnosti řádně prokázat své zmocnění jednat za stěžovatele. Tato skutečnost je správním soudům známa z úřední činnosti (srov. např. z poslední doby rozsudky NSS ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 38/2020-43, ze dne 11. 2. 2020, č. j. 10 As 384/2019-37, ze dne 28. 8. 2019, č. j. 8 As 57/2019-57, a ze dne 24. 7. 2019, č. j. 1 As 283/2018-33)“.*
33. Povědomí o postupu zmocněnce žalobce vyjádřil NSS i v rozsudku ze dne 23. 4. 2019, č. j. 4 As 29/2019-33, v němž uvedl, že *„nese rysy pro něj typické obstrukční „hry“, kterou uplatňuje v řízeních před správními orgány i správními soudy, přestože mu je nepochybně známo, jaké náležitosti mají mít dokumenty předkládané správním orgánům. Žalobce, resp.*

jeho zmocněnec velmi dobře vědí, jak mají z procesního hlediska postupovat. Zjevně účelový postup spočívající v opakovaném ignorování poučení ze strany správního orgánu nemůže požívat procesní ochrany.“

34. K praktikám zmocněnce Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 As 125/2018-32, uvedl, že *„Ve vztahu k danému případu a postupu „profesionálních zástupců“ nabízejících „pojištění proti dopravním pokutám“ musí Nejvyšší správní soud odkázat na závěry předchozích rozhodnutí stran těchto zástupců (např. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017-36, nebo rozsudek ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017-31), z nichž vyplývá, že Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi identifikoval osoby kolem pana P. K., které nabízejí „profesionální pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů“, a které se soustředí na vytváření „procesních pastí“ za účelem znepráhlednění správního řízení a dosažení prekluze odpovědnosti zmocnitelů (...) Nejvyšší správní soud proto obecně konstatuje, že s ohledem na výše uvedené může být i procesní postup, byť formálně bezvadný, s ohledem na okolnosti případu označen za zneužití práva. Nejvyšší správní soud přitom dospívá k závěru, že za zneužívající lze označit i postup stěžovatele (resp. jeho zástupce) v projednávané věci.“*
35. Pokud žalobce v žalobě odkazoval na judikaturu správních soudů a některé pasáže z ní citoval, pak tyto nebyly zcela přílehlavé na projednávaný případ a zjištěné okolnosti, když byly spojeny s okolnostmi v jiných konkrétních věcech a v tomto ohledu byly odlišné od nyní projednávaného případu.
36. Žalobce dále namítal, že ve správním řízení došlo k podstatné procesní vadě, a to proto, že jej i přes podanou žádost žalovaný neinformoval o tom, která oprávněná úřední osoba bude o odvolání rozhodovat, což mimo jiné také prokazuje podjatost oprávněné úřední osoby Mgr. J. S., LL.M., jenž o odvolání rozhodovala a proti níž by námitku podjatosti žalobce vznesl právě z důvodu podjatosti vůči zmocněnci na základě vyjadřování se k jeho činnosti. Tímto postupem bylo žalobci znemožněno podat námitku podjatosti. Krajský soud nemohl zcela přisvědčit oprávněnosti ani této námitky.
37. Pokud jde o tvrzenou nesprávnost procesního postupu žalovaného, pak krajský soud dává žalobci částečně za pravdu v tom, že se žalovaný dopustil určitého procesního pochybení, pokud žalobci na výslovnou žádost v souladu s § 15 odst. 4 správního řádu před vydáním napadeného rozhodnutí nesdělil, kdo bude ve věci rozhodovat. Přesto je třeba se zabývat dále tím, zda uvedené pochybení žalovaného mělo samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V této souvislosti již bylo opakovaně správními soudy judikováno, že zásah do procesních práv obviněného z přestupku a související nezákonnost rozhodnutí ve věci nelze zásadně dovozovat pouze na základě absence či opožděného sdělení identifikačních údajů oprávněné úřední osoby. Ze strany obviněného z přestupku musí být naopak ve správním řízení nebo v žalobě (typicky v návaznosti na okamžik zjištění, kdo bude ve věci rozhodovat) uplatněny konkrétní důvody, ze kterých lze možnou podjatost oprávněné úřední osoby dovozovat (srov. např. rozsudky NSS ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39, a ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016-30).
38. V tomto ohledu krajský soud uvádí, že žalobce až v žalobě dovozuje možnou podjatost oprávněné úřední osoby nejen s odkazem na postup v řízení (nesdělení informace o

oprávněné úřední osobě), ale i ve vazbě na skutečnost, že má mít údajně negativní vztah k jeho zmocněnci, který vystupuje ve více přestupkových řízeních. Podle názoru zdejšího soudu se však nejedná o tvrzení, které by naplňovalo výše uvedené a judikaturou dovozené požadavky na konkrétnost a relevantnost důvodů podjatosti, pro které může mít opožděné či opomenuté sdělení informace o oprávněné úřední osobě vliv na zákonnost rozhodnutí.

39. Žalobce zůstal pouze v rovině obecných a ničím nepodložených tvrzení, když nespecifikoval žádné konkrétní řízení či podání, ve kterém se měla podjatost oprávněné úřední osoby projevit. Pokud jde o údajné negativní hodnocení osoby zmocněnce, tak krajský soud sám poukázal na skutečnost, že pan P. K. vystupuje jako zmocněnec v řadě řízení a s jeho osobou bylo používání různých obstrukčních praktik v judikatuře opakovaně spojováno. Pokud tak správní orgány uvedenou skutečnost reflektují, nelze v tom spatřovat projev nestrannosti či nevraživosti. Žalobce současně nezpochybnil nestrannost oprávněné úřední osoby z jiných důvodů, mezi které typicky patří osobní zájem na výsledku řízení, který může být dán zejména existencí osobní vazby k účastníku řízení nebo jeho zástupci. Závěrem k tomuto žalobnímu bodu krajský soud uvádí, že oprávněná úřední osoba pro účely projednání a rozhodnutí v dané věci byla výslovně určena záznamem do spisu, s nímž se mohl žalobce osobně nebo v zastoupení seznámit.
40. Upozornění oprávněné úřední osoby v rámci úřední činnosti (pouze ve vztahu k věcem plynoucím ze správních spisů) na obstrukční jednání zmocněnce nemůže být důvodem podjatosti takové úřední osoby. Plyne totiž z objektivního faktu a nezakládá žádný poměr k věci. Žádosti zmocněnce o sdělení jména oprávněné úřední osoby, následované pak podáním námitek podjatosti (bez bližší konkretizace a bez vztahu ke konkrétní osobě), jsou jednou ze známých praktik tohoto zmocněnce.
41. Žalobce dále namítal, že v posuzované věci nebylo prokázáno splnění podmínek měření dle § 79a zákona o silničním provozu, totiž že by obecní policie měřila na místě určeném Policií ČR. Krajský soud nemohl přisvědčit ani této žalobní námitce.
42. Podle § 79a zákona o silničním provozu je za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
43. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, oprávnění obecní policie měřit rychlost ve smyslu citovaného ustanovení prokazují zejména dohody mezi Policií ČR a obecní policií, příp. stanoviska Policie ČR (rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016-37). Ve správním spisu je založen přípis Městského ředitelství policie Brno ze dne 16. 4. 2018, č. j. KRPB-84667/ČJ-2018-060206 s označením *Určení míst pro měření rychlosti Městskou policií Brno*, z něhož vyplývá, že Policie ČR schvaluje místa pro měření rychlosti Městskou policií Brno s účinností od 1. 5. 2018, a to mimo jiné i na ulici Úvoz (od ulice Jana Uhra po ulici Sladová), kde byla rychlost měřena v nyní projednávaném případě. Jedná se o výše ze seznamu míst určených Policií ČR pro účely měření Městskou policií Brno, včetně připojeného seznamu míst. Dokument obsahuje hlavičku Policie ČR, Městské ředitelství policie Brno, Dopravní inspektorát, číslo jednací a je datován a podepsán. Nemohou tak vyvstat pochybnosti o tom, kdo a kdy předmětný dokument vyhotovil.

Uvedený dokument není nijak časově omezen, obsahuje pouze údaj o účinnosti určení míst měření od 1. 5. 2018, protože je doloženo, že toto určení míst k měření bylo platné i v době spáchání přestupku (13. 10. 2019). Dokument jednoznačně dokládá, že měření rychlosti proběhlo v souladu s § 79a věta druhá zákona o silničním provozu, tj. na místě určeném Policií ČR. Související námitky žalobce, že stanovisko Policie ČR nebylo v době měření rychlosti aktuální nebo že nebylo vydáno Policií ČR, jsou ničím nepodložené spekulace, které nemohou zpochybnit zákonnost měření v projednávané věci.

44. V závěru žaloby žalobce správnímu orgánu vytýkal, že záznam o přestupku-snímek z měření hodnotil nepřezkoumatelným způsobem, protože neodůvodnil, jak je na tomto snímku vyznačeno pole působení měřicího zařízení (je tam několik čar, které vyznačují pole působení měřicího zařízení), přičemž je-li na snímku více označníků, aniž by bylo přezkoumatelně zdůvodněno, co označují, je pak rozhodnutí nepřezkoumatelné. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné také proto, že správní orgán tvrdil, že vozidlo se nachází „ve standardní poloze“, avšak nepopsal, jaká poloha měřeného vozidla je „standardní“. Takto formulovaným námitkám nemohl krajský soud přisvědčit.
45. Sdělením, že *„Na důkazovém snímku je vyznačeno pole působení měřicího zařízení. Vozidlo je zachyceno v poli působení měřicího záření v obvyklé poloze.“*, měl prvostupňový správní orgán na mysli, že měření proběhlo v souladu s návodem a v případě pole záření měřicího zařízení nebo polohy měřeného vozidla se nevyskytly žádné potíže, které by ovlivnily samotné měření rychlosti jízdy žalobce. Zpochybňované pojmy vychází z běžných standardů života, tedy jak pozice vozidla pohybujícího se po vozovce (standardní poloha), tak i pole působení měřicího zařízení (pohybovalo-li by se vozidlo mimo pole působení měřicího zařízení, pak by logicky nemohlo být změřeno). K těmto uplatněným námitkám soud uvádí, že byly vzneseny jen v obecné rovině a bez uvedení konkrétních nesrovnalostí či rozporů, jenž by měly dopad na správnost zjištěného skutkového stavu a celkové závěry správních orgánů. Žalobce neuvedl nic konkrétního, čím by mohl zpochybnit správnost provedeného měření.
46. Nejvyšší správní soud uvedl k důkazům o měření rychlosti ve svém rozsudku ze dne 19. 5. 2021, č. j. 5 As 342/2018-46, že *„oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla, údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován (viz též rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56).“*
47. Žalobce ve správním řízení jakékoliv důkazy nezpochybňoval, protože správní orgány postupovaly správně, pokud při zjišťování skutkového stavu z takových důkazů vycházely. Pokud žalobce zůstal ve správním řízení pasivní, nemůže nyní namítat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí z toho důvodu, že se správní orgán nevypořádal s některou z jeho budoucích námitek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62). Pokud pak žalobce určitou skutečnost v řízení před správním orgánem nezpochybňoval, nebyl žalovaný povinen se jí preventivně zabývat ani v odvolacím řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2017, č. j. 6 As 73/2016-40).

48. Výstup z měřicího zařízení, včetně snímků vozidla, lze považovat za rozhodující a stěžejní důkaz o rychlosti vozidla. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015-38, k měřicímu zařízení typu RAMER 10C, které bylo použito v nyní posuzované věci, uvedl, že „v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti se spáchaný skutek dokazuje primárně listinou o naměřené rychlosti vozidla.“
49. Součástí správního spisu je i výstup z měřicího zařízení č. 7372, z něhož vyplývá, že vozidlu žalobce byla Městskou policií Brno automatizovaným silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C naměřena rychlost 75 km/h. Ze snímků, jež výstup obsahuje, je zřetelně patrné vozidlo včetně registrační značky v celkovém pohledu i v detailu. Rychlost byla změřena dne 13. 10. 2019 v čase 8:51:50 h. v Brně, na ul. Úvoz, u budovy č. 7, tedy v obci, resp. v místě s rychlostním limitem do 50 km/h. Uvedené měřicí zařízení typu RAMER 10C bylo v době měření ověřeno, tj. mělo zákonem stanovené vlastnosti a bylo možné ho používat k měření rychlosti v rámci platnosti jeho ověření (viz Ověřovací list č. 234/18 ze dne 12. 11. 2018, platný do 11. 11. 2019). Současně měření bylo provedeno oprávněným subjektem a v jeho rámci proškoleným strážníkem (viz Osvědčení č. 3146/18 ze dne 8. 3. 2018), a též v souladu s návodem k obsluze (viz úřední záznam založený ve správním spise). Pro úplnost lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51, v němž k měřicímu zařízení tohoto typu bylo uvedeno, že „pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k zobrazení výsledku měření na displeji radaru ani k jeho uložení.“ Protože v posuzované věci k měření došlo a jeho záznam byl uložen (výstup z měření byl založen ve spise), lze mít za to, že měření bylo provedeno správně a v souladu s návodem k obsluze.
50. Lze tedy uzavřít, že měření rychlosti prováděla oprávněná osoba pomocí verifikovaného měřicího zařízení, přičemž je patrné, jaké vozidlo bylo měřeno, jaká byla stanovená i naměřená rychlost, kdy a kde k měření rychlosti došlo, a že probíhalo v obci. Soud ve shodě se správními orgány nemá o výsledcích měření rychlosti pochyb.
51. Pokud jde o otázku nezveřejňování osobních údajů a soudních rozhodnutí na internetu, resp. na webu Nejvyššího správního soudu, které se žalobce v žalobě rovněž rozsáhle věnoval, pak k tomu soud uvádí, že tato nemá žádnou souvislost s předmětem řízení a je adresována ke zvážení Nejvyššímu správnímu soudu.

V. Závěr a náklady řízení

52. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
53. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., tedy podle úspěchu ve věci. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. listopadu 2022

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně